

ALICE CLARK-PLATTS

ΤΑ
ΚΟΡΙΤΣΙΑ
ΤΟΝ
ΚΑΥΚΑΣΙΑΝ

*Τρία κορίτσια βγήκαν να παίξουν.
Μόνο δύο όμως επέστρεψαν.*

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα Κορίτσια των Λουλουδιών**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Flower Girls

Από τις Εκδόσεις Raven Books, Λονδίνο 2019

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alice Clark-Platts

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βάσια Τζανακάρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Alice Clark-Platts, 2019

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Benjamin Harte/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3598-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3599-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ALICE CLARK-PLATTS

Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το μόνο που έβλεπε η Ρόζι ήταν η σκιά της αδελφής της. Απλωνόταν δαντελωτή, μαύρη, ανάμεσα στις άλλες σκιές πάνω στο ξεραμένο απ' τον ήλιο χορτάρι. Χοροπηδούσε μες στη σκιά, τα λευκά δερμάτινα σανδάλια της βυθίζονταν στη δροσιά κι ύστερα πεταγόταν έξω, νιώθοντας ξανά τη λιακάδα να τη ζεσταίνει.

Μπαινόβγαινε στη σκιά της Λόρελ σαν φαντασματάκι, χόρευε με το βλέμμα στο έδαφος, καθώς το χορτάρι έδινε τη θέση του στην ασφάλτο κάτω απ' τα πόδια της. Πέρασαν γρήγορα μπροστά από τις κούνιες που έτριζαν σκουριασμένες, ενώ τα παιδιά τσίριζαν και οι σκιές τους πετούσαν πάνω στο γκριζο τοιμέντο της παιδικής χαράς, κι έπειτα πέρασαν μπροστά από την πελώρια βαλανιδιά, η οποία έριχνε τη σκιά της στη λευκή και κόκκινη τέντα της καντίνας όπου ήταν συγκεντρωμένες μερικές μητέρες κρατώντας χάριτινα κυπελλάκια καφέ. Ύστερα έστριψαν αριστερά, προς τα εκεί όπου βρισκόταν το παλιό μεταλλικό κουνιστό αλογάκι που έτριζε όταν κουνιόταν προς πίσω. Οι θέσεις του είχαν μια γυαλάδα από τη φθορά, το χρώμα είχε ξεθωριάσει.

Η Ρόζι πήδησε πάνω από τις ρωγμές στο τοιμέντο και σπάρτησε απότομα στην εξέδρα δίπλα στο αλογάκι. Με τα μάτια

ακόμη στο έδαφος, παρατηρούσε τα πόδια της αδελφής της κάτω από το στόμα του αλόγου, τα φθαρμένα κόκκινα αθλητικά της, το ένα πάνω στο άλλο, τα λυμένα κορδόνια, που είχαν φθαρεί και είχαν κοντύνει. Πάνω από τα αθλητικά, έβλεπε δυο παιδικά λουλουδάτα παπουτσάκια με αγκράφα, στρουμπουλά δάχτυλα που στριμώχονταν κάτω από ένα λουράκι, αστράγαλοι παχουλοί σαν σιγοβρασμένη κρέμα. Ένα κοριτσάκι ήταν καθάλα στο αλογάκι.

Η Ρόζι σήκωσε το κεφάλι της. Το βλέμμα της συνάντησε αυτό του ανέκφραστου αλόγου. Η χαίτη του είχε μεταλλικές μπούκλες, έφταναν ως τα φθαρμένα σχοινιά που έσφιγγε το κοριτσάκι και λειτουργούσαν σαν γκέμα.

«Πού είναι η μαμά σου;» ρώτησε η Λόρελ το κοριτσάκι.

Η Ρόζι κοίταξε την αδελφή της. Τα φύλλα στη βάλανιδιά σάλεуαν ήσυχα από πάνω τους. Ένα αεράκι χάιδευε τα ιδρωμένα μέτωπά τους.

«Σου αρέσουν οι καραμελίτσες;» είπε η Λόρελ. «Έχω να σου δώσω αν θέλεις».

Η Ρόζι ένιωσε το πάνω χέιλος της να μυρμηγκιάζει. Δεν είχε όμως τίποτα. Περίμενε.

Το κοριτσάκι αναδείχτηκε στη θέση του στο μπροστινό μέρος του αλόγου. Φορούσε μια κίτρινη μπλούζα με μια μαργαρίτα. Γαλάζιο σορτσάκι. Είχε ένα πιαστράκι στα μαλλιά, ροζ και αστραφτερό. Η Ρόζι άπλωσε το χέρι της να το αγγίξει. Ήταν πανέμορφο. Όπως και τα χρυσά μαλλιά του κοριτσιού.

Το κοριτσάκι γύρισε το κεφάλι του προς τα εκεί όπου στεκόταν η μητέρα του με έναν καφέ στο χέρι. Άνοιξε το στόμα και πρόφερε ένα σιγανό «ω».

«Σσς...» ψιθύρισε η Λόρελ και το κοριτσάκι δίστασε. «Ξέρεις πού ζουν οι νεράιδες;» ρώτησε. «Ζουν σε ένα μικρό λαγκάδι, εκεί κάτω». Και τέντωσε το χέρι της δείχνοντας πέρα από τον φράχτη της παιδικής χαράς, εκεί όπου το γρασιδί

κατηφόριζε και το χώμα απλωνόταν πολύ πιο πέρα απ' όσο μπορούσαν να δουν. «Εκεί. Μένουν σε μικροσκοπικά σπιτάκια. Κάτω από νεραγκούλες και γάλανθους. Είναι πανέμορφα», είπε.

Η Ρόζι είδε το βλέμμα του παιδιού να ακολουθεί τη νοερή γραμμή που σχημάτιζε το χέρι της αδελφής της. Άνοιξε διάπλατα τα μάτια της όταν άκουσε τα όμορφα και ακατανόητα ονόματα που έδωσε η αδελφή της στις νεράιδες: *Τιτάνια, Κόμπγουεμπ, Μάσταρντ Σιντ*.

Η Ρόζι άρχισε να χορεύει και να χοροπηδάει ξανά, να μπαινοβγαίνει στη σκιά της αδελφής της καθώς διέσχιζε την παιδική χαρά. Ψιθύρισε τα ονόματα: *Λίλι και Μπλούμπελ* και το αγαπημένο της, *Ρόουζμπαντ*.

Πέρασαν τα χώματα, τις γκρίζες πλάκες, βγήκαν από την αυλόπορτα και βρέθηκαν ξανά στο κιτρινισμένο χορτάρι –οι τραχιές ακούρευτες τούφες γρατζουνούσαν τις γάμπες τους– και συνέχισαν πατώντας φύλλα από λάπαθα. Έπειτα κατηφόρισαν την πλαγιά, βρήκαν τη δροσιά και τη σκιά απ' τις βαλανιδιές που στέκονταν φρουροί ή μια πίσω απ' την άλλη, σοφές και σιωπηλές, κατά μήκος του παλιού μονοπατιού πλάι στο κανάλι.

Εκεί πήγαν.

Στο χορταριασμένο ρέμα, όπου τα δέντρα ψιθύριζαν από πάνω τους, τις παρατηρούσαν, τις περίμεναν.

Περίμεναν αυτό που θα γινόταν.

Το δεύτερο κορίτσι εξαφανίζεται στα εικοστά πέμπτα γενέθλια της Χείζελ Άρτσερ.

Είναι μόλις πέντε ετών, με μαλλιά μαύρα σαν της Χιονάτης και ένα στόμα σαν μπουμπούκι, απαλό και μονίμως σουφρωμένο, λες και είναι κατσουφιασμένη. Τελευταία φορά την είδαν όταν σκοτείνιαζε και η ακτογραμμή του Ντέβον γινόταν μια λωρίδα από αδρές, μαύρες σκιές. Η νύχτα είχε πέσει γρήγορα γύρω από το ξενοδοχείο, το οποίο βρίσκεται ψηλά σε ένα ακρωτήριο πάνω από τη Μάγχη. Σκούρα βράχια κατεβαίνουν μέχρι εκεί όπου η θάλασσα σφυροκοπάει την ανεμοδαρμένη ακτή, νερά όλο χαλίκια πηγαινοέρχονται σαν θεόρατα έμβολα.

Η Χείζελ κάθεται μπροστά στον καθρέφτη στο δωμάτιο του ξενοδοχείου όταν χτυπάει ο συναγερμός. Ο Τζόνι σιγοτραγουδάει ενώ ξυρίζεται μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου. Η Ίβι είναι στο διπλανό δωμάτιο, σίγουρα φοράει τα ακουστικά της, έχει τα μάτια μισόκλειστα, τα μακριά βαμμένα νύχια της χτυπάνε στον υπόκωφο ρυθμό της μουσικής.

Χτυπήματα στις πόρτες του διαδρόμου. Στην αρχή η Χείζελ νομίζει ότι είναι η υπηρεσία δωματίου, ότι φέρνουν απειριτίφ πριν αρχίσει κανονικά ο εορτασμός για την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Αλλά τα χτυπήματα είναι πολύ κοφτά και συνεχίζουν στον διάδρομο τόσο βιαστικά που δεν μπορεί να πρόκειται για κάτι τέτοιο. Δεν ακούγεται ο ευχάριστος ήχος

ενός μπουκαλιού που χτυπάει πάνω σε ένα ποτήρι, δεν ακούγονται ξαφνιασμένα γέλια και ευχαριστίες. Αντίθετα, η διάθεση αλλάζει ξαφνικά. Μια ομίχλη από τη θάλασσα φαίνεται να στροβιλίζεται ξέφρενα στους διαδρόμους, να τρέχει μπροστά, ενώ φακοί φωτίζουν όλα τα δωμάτια.

Ο Τζόνι ανοίγει την πόρτα. Έχει μια πετσέτα τυλιγμένη γύρω από τη μέση του, σαπουνάδες ακόμη στα μάγουλά του, τα κοντά, μαύρα μαλλιά του είναι υγρά από τον ατμό στο μπάνιο. Ο κύριος Λαμπ, ο διευθυντής του *Μπάλκομπ Κορτ*, στέκεται στον διάδρομο. Απέναντι, ένας άλλος υπάλληλος χτυπάει τις πόρτες. Μέσα στο δωμάτιό τους, τα έπιπλα είναι μαλακά και τα χρώματα απαλά: ένα κρεβάτι με ουρανό, βελουτέ μπερζέρες, τραπέζια από μαόνι, με κυρτά πόδια. Έξω είναι ένας άλλος τόπος: η ατμόσφαιρα είναι τεταμένη από τον πανικό.

«Συμβαίνει κάτι;» ρωτάει ο Τζόνι.

Ο κύριος Λαμπ είναι σύντομος και περιεκτικός. Στηρίζεται αμήχανα στις φτέρες τους, η ανάσα του βγαίνει με δυσκολία. «Εξαφανίστηκε ένα κοριτσάκι», λέει. «Τη λένε Τζόρτζι. Πριν από μία ώρα. Σχεδόν δύο». Καρφώνει το βλέμμα στον Τζόνι κι ύστερα κοιτάζει πίσω από τους ώμους του, εκεί όπου κάθεται η Χείζελ. «Την έχει δει κάποιος από τους δυο σας;»

Ο Τζόνι στρέφεται στη Χείζελ και κοιτάζονται και σχεδόν αμέσως κουνάνε ταυτόχρονα τα κεφάλια τους, τα στόματά τους κλειστά, εμφανώς σαστισμένοι.

«Όχι», λέει ο Τζόνι. «Είμαστε εδώ μία ώρα, θα έλεγα. Τόσο δεν είναι, Χείζελ; Δεν έχω δει κανένα κοριτσάκι». Συνοφρύνεται. «Μήπως στο μεσημεριανό; Νομίζω ότι την είδα στην τραπεζαρία νωρίτερα. Είναι η μικρούλα με τα μαύρα μαλλιά, με ένα μωρό αδελφάκι;»

Τα μάτια της Χείζελ έχουν ανοίξει διάπλατα, το δέρμα της λάμπει από την ενυδατική. Έχει τα χέρια σφιγμένα πάνω στην αγκαλιά της. «Πού την είδαν τελευταία φορά;» ρωτάει.

Ο κύριος Λαμπ κουνάει το κεφάλι του ανυπόμονα, βιάζεται να φύγει, να ψάξει να βρει το κοριτσάκι. «Είναι πέντε χρόνων», λέει σαν να είναι αυτή η απάντηση. «Η μητέρα της είναι απεγνωσμένη. Αν τη δείτε...»

Ο Τζόνι γνέφει ξανά.

«Φυσικά», απαντάει η Χείζελ. «Πείτε μας αν μπορούμε να βοηθήσουμε».

«Μπορούμε να ψάξουμε όλοι μαζί», συμπληρώνει ο Τζόνι.

«Ναι, ναι», απαντάει ο κύριος Λαμπ. Κοιτάζει το ταβάνι σαν να προσεύχεται στους θεούς. «Έρχεται καταιγίδα, βλέπετε. Αν είναι έξω...»

Η Χείζελ κοιτάζει από τα τζαμάκια του παραθύρου. Ο ουρανός πίσω απ' το τζάμι είναι κατάμαυρος. Το *Μπάλκομπ Κορτ* είναι απομονωμένο, σαν να ισορροπεί στον αέρα πάνω από τη θάλασσα. Αν η Τζόρτζι έχει χαθεί εκεί έξω, μπορεί να πέσει από το ακρωτήριο. Μπορεί να τραυματιστεί πολύ άσχημα.

«Ρωτήστε την Ίβι», λέει η Χείζελ. «Η κόρη του Τζόνι είναι στο διπλανό δωμάτιο», εξηγεί. «Τζόνι, πήγαινε με τον κύριο Λαμπ να δείτε».

«Μια στιγμή να ντυθώ», λέει και πηγαίνει στο μπάνιο. Επιστρέφει μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, με τα μαλλιά ανάκατα, φορώντας ένα τζιν και ένα T-shirt, και με τον κύριο Λαμπ διασχίζουν βιαστικά τον διάδρομο. Η Χείζελ σηκώνεται μόλις ακούει το κοφτό χτύπημα στην πόρτα, τη φωνή της Ίβι καθώς ανοίγει, τα μουρμουρητά που εξηγούν γιατί είναι εκεί. Πηγαίνει στο παράθυρο και κοιτάζει έξω όπου τα κίτρινα φώτα του ξενοδοχείου βάφουν το χιονισμένο έδαφος.

Περιεργάζεται την αντανάκλασή της στο τζάμι. Από κάτω, η μυρωδιά ψητού, καραμελωμένων λαχανικών και σκόρδου, παντς φρούτων και κόκκινου κρασιού τρουπώνει στο δωμάτιο και νιώθει μια ναυτία παρόμοια με αυτή που ένιωθε μι-

κρή, όταν ξάπλωνε στο δωμάτιό της με πυρετό ενώ η μητέρα της τηγάνιζε κρεμμύδια στον κάτω όροφο. Ακουμπάει το μέτωπό της στο κρύο υγρό τζαμάκι σε σχήμα ρόμβου – το πλαίσιό του φτιαγμένο από μολυβδό και παρελθόν.

«Χρόνια πολλά, Χείζελ», ψιθυρίζει. «Χρόνια πολλά, λατρεμένο κοριτσάκι».

Οι κραυγές της μητέρας της Τζόρτζι Γκρίνστριτ σκίζουν την ησυχία του ξενοδοχείου σαν καταιγίδα.

Η Χείζελ έχει ντυθεί, φοράει το κόκκινο φόρεμά της, τα ψηλά τακούνια της περιμένουν δίπλα στην πόρτα. Ο Τζόνι φοράει το κοστούμι του και στέκονται αντικριστά, με τα πρόσωπά τους σφιγμένα.

«Μάλλον θα ακυρώσουν το δείπνο», λέει.

Η Χείζελ σφίγγει τα χείλια, νιώθει μια σουβλιά εκνευρισμού που ο Τζόνι αποδέχεται την κατάσταση. Έχουν μείνει στο δωμάτιο μία ώρα μετά την επίσκεψη του διευθυντή, παρόλο που η Χείζελ προσπαθεί να πείσει τον Τζόνι να κατεβούν και να δει τι συμβαίνει, τι γίνεται με τους άλλους ενοίκους. Αλλά είναι κάθετος, της λέει ότι πρέπει να περιμένουν οδηγίες από τον κύριο Λαμπ.

«Δε χρειάζεται να τους ενοχλούμε τώρα», λέει. «Αρκετά έχουν να κάνουν».

Η Χείζελ προσπαθεί να αγνοήσει την αίσθηση που έχει τελευταία –μόνο τις τελευταίες εβδομάδες, αφότου άρχισαν να σχεδιάζουν αυτό το ταξίδι, καλοπιάνοντας μάλιστα την Ίβι να έρθει μαζί τους– ότι η αγωνία του Τζόνι να μην ενοχλεί τους άλλους είναι ένα χαρακτηριστικό που αργότερα στη σχέση τους θα την κάνει να τον μισήσει, ότι θα είναι τόσο χαλαρός που εκείνη θα ξεσπάει αγανακτισμένη, θα της έρχεται να χτυπάει τις γροθιές της στον τοίχο.

Ταυτόχρονα τον κοιτάζει να στέκεται με το καλοσιδερωμένο λευκό πουκάμισο και την γκριζα γραβάτα του και νιώθει να την κυριεύει μια δύναμη, να την προστατεύει απ' ό,τι συνέβη στο παρελθόν κι απ' ό,τι μπορεί να συμβεί στο μέλλον. Ακόμα κι όταν είναι ντυμένος, σκέφτεται το βάρος του, την αίσθηση απ' τα μυώδη μπράτσα του γύρω της. Έτσι είναι ο γάμος; αναρωτιέται. Μια διαρκής άσκηση ισορροπίας ανάμεσα στο πάθος και στην ανυπομονησία. Βέβαια ακόμη δεν έχουν παντρευτεί, αλλά φαίνεται πιθανό, και ο Τζόνι ποτέ δεν την έκανε να ανησυχήσει ότι δε θα συμβεί κάτι τέτοιο. Είναι σύμμαχός της, το ξέρει. Έχει αναλάβει μαζί της βάρη που κανένας άλλος άντρας δε θα αναλάμβανε. Ακόμα και στην Ίβι, την κόρη του από τον προηγούμενο γάμο του, σύστησε τη Χέιζελ με μεγάλη προθυμία, μεγάλη περηφάνια που την είχε στη ζωή του.

Παρ' όλα αυτά, δεν μπορεί να αγνοήσει τον κίνδυνο της κατάστασης. Με το κοριτσάκι που εξαφανίστηκε. Γυρίζει ξανά στον καθρέφτη, περιεργάζεται το τέλεια μακιγιαρισμένο πρόσωπό της, προσπαθώντας να φανταστεί τι θα σκεφτούν οι άλλοι όταν το δουν. Πώς θα την κρίνουν. Η καρδιά της ταράζεται, παγιδευμένη ανάμεσα στην παιδιάστικη αίσθηση πως αυτό που συμβαίνει είναι άδικο και την τρομακτική προσημνή του τι θα συμβεί. Ό,τι κι αν λείει ο Τζόνι θα έπρεπε να είναι κάτω, να σκέφτονται τι να κάνουν, να δουν τι σχεδιάζει η διεύθυνση του ξενοδοχείου.

«Θα καλέσουν την αστυνομία;» τον ρωτά η Χέιζελ και το βλέμμα της είναι πυρετώδες, σε εγρήγορση.

«Πρώτα την ακτοφυλακή, μάλλον», απαντάει, με τα χέρια στις τσέπες, ενώ στηρίζεται στην πόρτα. «Αν ο Λαμπ έχει δικιο, και ο καιρός χαλάει, θα θέλουν να προλάβουν να κάνουν έρευνα στην ακτή. Οι καταγίδες εδώ πέρα είναι τρομερές. Δε θέλεις να βρεθείς κοντά στη θάλασσα αν ξεσπάσει καμιά».

Ο Τζόνι σταματάει και παίρνει μια ανάσα σαν να σκέφτηκε μόλις κάτι. Η Χείζελ νιώθει πάλι μια σουβλιά εκνευρισμού, έχει μια αίσθηση ότι είναι δέκα βήματα μπροστά. Την πλησιάζει και κρατάει το πρόσωπό της στις παλάμες του. «Αχ, γλυκιά μου, ανησυχείς; Που θα έρθει η αστυνομία;»

Η Χείζελ καταπίνει με δυσκολία την αγανάκτησή της. Τα χέρια της τρέμουν καθώς τον πιάνει από τους ώμους. «Φυσικά. Εσύ τι λες;» Κλείνει τα μάτια της για μια στιγμή. «Ένα πεντάχρονο αγνοείται. Είναι...» Κουνάει το κεφάλι της, δεν μπορεί να συνεχίσει.

«Όλα θα πάνε καλά», λέει ο Τζόνι. «Σου το υπόσχομαι. Δε χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτα. Εδώ είμαι εγώ, έτσι δεν είναι;»

Η Χείζελ ακουμπάει το κεφάλι στο στήθος του, εισπνέει το άρωμά του, νιώθει το γερό σώμα του, δυνατό σαν βαλανιδιά, που τη στηρίζει. Μόνο όταν σηκώνει το κεφάλι της ξανά αντιλαμβάνεται τις μπλε ηλεκτρικές λάμπες που στροβιλίζονται στους τοίχους, σαν τα χρώματα που βλέπεις έπειτα από ένα δυνατό χτύπημα. Το κεφάλι της ξαφνικά αρχίζει να γυρίζει στον ρυθμό τους μόλις συνειδητοποιεί ότι οι φόβοι της βγήκαν αληθινοί.

Στρέφονται μαζί προς το παράθυρο και βλέπουν τα δυνατά, ανελέητα φώτα από δυο περιπολικά που έχουν φτάσει αθόρυβα μες στο χιόνι.

Τα κομψά χριστουγεννιάτικα δέντρα στην είσοδο του ξενοδοχείου λαμπυρίζουν ασταμάτητα κάτω από την παγωμένη βροχή που έχει αρχίσει να πέφτει σαν καρφιά απ' τον ουρανό. Η ανακρίτρια αστυφύλακας Λόρνα Χίλιερ σταματάει όσο πιο κοντά μπορεί στην κύρια είσοδο, το αμάξι της γλιστράει ελαφρώς καθώς φρενάρει.

Από το μυαλό της περνάει σαν σφαίρα η λίστα με τα πράγματα που πρέπει να κάνει. Να κλείσει εισόδους και εξόδους, να ελέγξει την κάμερα κλειστού κυκλώματος (αν υπάρχει), να επιβεβαιώσει τους χρόνους των πελατών, να ψάξει όλες τις κρυψώνες, να ελέγξει στον Εθνικό Υπολογιστή της Αστυνομίας όσους μένουν στο ξενοδοχείο για τυχόν καταχωρίσεις σεξουαλικών αδικημάτων, να συνεννοηθεί με την ακτοφυλακή ως προς τις παραμέτρους της έρευνας, να σκεφτεί αν πρέπει να ενεργοποιηθεί ο συναγερομός διάσωσης παιδιού. Λέξεις όπως *φόνος* και *απαγωγή* περνάνε από το μυαλό της. Κοιτάζει τους τοίχους και τα παράθυρα με τα αυτιά τεντωμένα καθώς ο καιρός έξω αλλάζει.

«Μακάρι να μην είχαμε αυτή την καταιγίδα», λέει στον κύριο Λαμπ, που την υποδέχεται στο λόμπι. Στέκονται μπροστά στο τζάκι, οι σκιές τους χορεύουν πάνω στην επένδυση του τοίχου από μαόνι. Πίσω τους το δίμετρο χριστουγεννιάτικο δέντρο δεσπόζει στον χώρο μπροστά από την υποδοχή, όπου μια ρεσεψιονίστ κρυφακούει σκυμμένη μπροστά. «Θα

κάνει την έρευνα σχεδόν αδύνατη». Η Χίλιερ στρέφει φευγαλέα το βλέμμα στο ταβάνι. «Οι γονείς είναι πάνω;»

«Ναι – με το μωρό. Δεν είναι καλά».

«Κατανοητό», απαντάει η Χίλιερ. «Πόσους ενοίκους έχετε αυτή τη στιγμή;» λέει ζυγίζοντας με το βλέμμα τους δύο διαδρόμους που οδηγούν από τη ρεσεψιόν στο υπόλοιπο ξενοδοχείο. Θα υπάρχουν κι άλλες εξοδοι, σκέφτεται, άλλες γωνιές και τρύπες όπου ένα παιδί θα μπορούσε να κρυφτεί. «Πόσο προσωπικό;»

«Θα σας φέρω μια πλήρη λίστα από το αρχείο», απαντάει ο διευθυντής του ξενοδοχείου, αναδύεται μες στο τουίντ κοστούμι του και σηκώνεται στις μύτες. Δεν είναι ούτε τρεις πόντους πιο ψηλός απ' τη Χίλιερ και απ' όσο καταλαβαίνει αυτό τον ενοχλεί. «Θέλετε να δείτε τους γονείς τώρα;»

Η Χίλιερ τον κοιτάζει φευγαλέα και προσέχει τη σκυθρωπή έκφρασή του. «Ναι, και μετά θέλω να μιλήσω στους ενοίκους. Θα μπορούσατε να τους συγκεντρώσετε όλους στο σαλόνι; Και... τον σεφ;» Κοιτάζει το μικρό σπιράλ σημειωματάριο. «Στην κλήση σας είπατε ότι είδε την Τζόρτζι γύρω στις τρεις το μεσημέρι;»

«Ήρθε να δει τα γατάκια», λέει ο κύριος Λαμπ. «Τα βρήκαμε σε ένα κουτί στην παραλία νωρίτερα. Απ' ό,τι φαίνεται, κάποιος ήθελε να τα ξεφορτωθεί. Ο Μάρεκ –ο βοηθός σεφ– τα έφερε εδώ. Τα έβαλε στην αποθήκη τροφίμων, έξω, πίσω από την κουζίνα». Ο κύριος Λαμπ δείχνει με ένα νεύμα προς τον τοίχο πίσω από τη Χίλιερ. «Ο Μάρεκ λέει ότι η Τζόρτζι ήρθε νωρίτερα, ήθελε να τα δει, της τα έδειξε και τους έδωσαν λίγο γάλα μαζί. Μετά έφυγε». Ξεφυσάει θλιμμένα.

«Πού πήγε;»

Ο κύριος Λαμπ διστάζει. «Δεν ξέρω – δεν ξέρουμε», λέει τελικά.

«Πόσο καιρό ο Μάρεκ... επίθετο;»

«Κάζκα».

«Πόσο καιρό δουλεύει στο *Μπάλκομπ Κορτ*;»

«Δεκαοχτώ μήνες. Είναι καλό παιδί. Και γιατί να πει ότι την είδε αν...;» η πρόταση του Λαμπ μένει μετέωρη.

Η Χίλιερ δε λέει τίποτα, σημειώνει κάτι ακόμα στο μπλοκ της. Όταν ο αστυφύλακας που ήρθε πρώτος, ο Τομ Έλις, μπαίνει στο ξενοδοχείο, τινάζοντας σταγόνες βροχής από το μπουφάν του, η Χίλιερ σηκώνει το βλέμμα.

«Τίποτα», λέει ως απάντηση σε μια ανείπωτη ερώτηση της Χίλιερ. «Τα παιδιά ψάχνουν παντού. Τσεκάρουν όλα τα δωμάτια, τα μέρη που μας είπατε». Κάνει ένα νεύμα προς τον διευθυντή.

«Εντάξει», λέει η Χίλιερ, υψώνοντας τη φωνή της για να ακούγεται ενώ η βροχή χτυπάει σταθερά τα παράθυρα και ηχεί σαν πυροβολισμοί. «Κύριε Λαμπ, σκεφτείτε, παρακαλώ, προσεκτικά. Υπάρχουν άλλα μέρη όπου μπορεί να κρύφτηκε η Τζόρτζι; Αν εξερευνούσε, θα μπορούσε να βρει μια μυστική κρυψώνα; Το ξενοδοχείο είναι παλιό, έτσι σίγουρα θα υπάρχουν παταράκια δελεαστικά για ένα πεντάχρονο».

«Έχω στύψει το μυαλό μου», λέει με φωνή στα όρια της συγκρατημένης υστερίας. «Σας είπα όσα μέρη μπορώ να σκεφτώ. Την καταπακτή για το κάρβουνο. Τα βοηθητικά κτίρια». Κουνάει το κεφάλι του συνοφρωμένος. «Λυπάμαι. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο».

Η Χίλιερ γνέφει και ισιώνει τους ώμους της. «Εντάξει λοιπόν», λέει. «Πάμε να δούμε τον κύριο και την κυρία Γκρίνστριτ». Κάνει μεταβολή και παίρνει τον Έλις παράμερα. «Στο μεταξύ, έλεγξε τους χρόνους πελατών και προσωπικού. Ιδίως του βοηθού σεφ, του Μάρεκ Κάζκα. Είναι ο τελευταίος που μίλησε στην Τζόρτζι. Και μετά θέλω να δω όλους τους ενοίκους για να μιλήσουμε».

Η βροχή συνεχίζει να χτυπάει άρρυθμα τα τζάμια καθώς οι αστυνομικοί ερευνούν το ξενοδοχείο. Φέρνουν μαζί τους τον τσουχερό άνεμο, που μπλέκεται αναιδώς με τη ζέστη στη ρεσεψιόν και τη μυρωδιά απ' τις πευκοβελόνες. Ο υπόκωφος θόρυβος πνίγει την πιανιστική μπαλάντα που ακούγεται σιγανά από τα ηχεία. Είναι λες και το *Μπάλκομπ Κορτ* έχει πέσει κάτω φαρδύ πλατύ και προσπαθεί να σταθεί ξανά στα πόδια του, στο μάτι του κυκλώνα.

Ο Μαξ Σόντερς παρατηρεί την αστυνομία από τη γωνιά του στον διάδρομο, λίγο πιο πέρα από τη ρεσεψιόν. Κάθεται με ένα ουίσκι με τζίντζερ και ένα φύλλο της *Times*, παρακολουθώντας τα τεκταινόμενα πάνω από τον σκελετό των γυαλιών του.

Παρακολουθεί καθώς το προσωπικό οδηγεί την αστυνομία μέσα, κάτω από τις μεσαιωνικές πέτρινες καμάρες στην υποδοχή, στο σαλόνι όπου οι βελούδινες κουρτίνες κρύβουν τα παγωμένα σύννεφα, έτοιμα, σε αναμονή, βαριά, πυκνά και κρύα.

Το *Μπάλκομπ Κορτ*.

Πρώτα ήταν μέγαρο των Σαξόνων, έπειτα άνδρo της βουβωνικής πανώλης, αργότερα πανδοχείο και μετά κόσμημα της Αγγλικής Ριβιέρας. Και σύντομα τοποθεσία όπου θα διαδραματίζεται *Η κόρη του κουρσάρου*. Πώς το είχε πει ο ατζέντης του; Ιστορικό μυθιστόρημα με μια παραλλαγή. Όλα πρέπει

να έχουν μια παραλλαγή σήμερα, να πάρει η ευχή, σκέφτεται ο Μαξ, διπλώνει την εφημερίδα και σηκώνεται. Για όνομα του Θεού, γιατί δεν μπορεί να γράψει μια ωραία παλιομοδίτικη ιστορία και να τον ευχαριστούν γι' αυτό;

Πηγαίνει προς την αντίθετη κατεύθυνση από την αστυνομία, μπαίνει στην αίθουσα του μπιλιάρδου όπου τα χαμηλά φώτα δε μετριάζουν ιδιαίτερα την ένταση του σκοταδιού του Ντέβον. Τυλίγει τα χέρια γύρω από το κορμί του, νιώθει το κινήτό του στην τσέπη του πουκαμίσου. Θα 'πρεπε να τηλεφωνήσει στο σπίτι, να μιλήσει με την Άλισον. Να ευχηθεί σε όλους καλή χρονιά. Για κάποιο λόγο όμως του φαίνεται λάθος, τώρα που έχει εξαφανιστεί το παιδί. Κοιτάζει το ρολόι του. Αγνοείται εδώ και τρεις ώρες. Η σκέψη τού προκαλεί ναυτία.

Φέρνει έναν γύρο το τραπέζι του μπιλιάρδου, το ποτήρι του σχεδόν κρέμεται στο χέρι του. Πού είσαι, Τζόρτζι; σκέφτεται ο Μαξ. Είσαι ακόμη ζωντανή ή πλείεις κάπου στα βαθιά κρύα νερά της θάλασσας του Ντέβον, απλώνοντας το χέρι σου στα φαντάσματα των πειρατών στον βυθό της;

Μόνο μια ή δυο φορές είδε το κοριτσάκι. Είναι ζωντανό πλασματάκι, που χοροπηδάει συνέχεια, δεν κάθεται ακίνητη. Έχει έναν μικρότερο αδελφό, ένα στρουμπουλό ξανθό μωρό που όλο μασουλάει ένα κομμάτι μουλιασμένο ψωμί. Αλλά η Τζόρτζι έχει μαύρα μαλλιά και μάτια σαν μαύρα αμύγδαλα και στόμα σαν κόκκινο φιόγκο δεμένο πάνω σε δώρο. Οι γονείς της είναι ευγενικοί, με τις συνηθισμένες μοβ σκιές κάτω από τα μάτια όσων έχουν πολύ μικρά παιδιά. Έχουν κάτι το αγχώδες, έχει παρατηρήσει ο Μαξ. Διαρκώς προσπαθούν να μαντέψουν σε ποιο στολίδι μπορεί να χτυπήσει η Τζόρτζι ή ποιο τραπεζομάντιλο θα πάει να τραβήξει το μωρό. Το να είσαι γονιός φαίνεται στον Μαξ σαν μια αέναη προσπάθεια να μαντρώσεις τον άνεμο. Εκείνος και η Άλισον τα είχαν περάσει με την Πόλι και την Γκρέις, αλλά τώρα τα κορί-

τσια είναι έφηβες και αλαζονικές σαν αυλικές που δίνουν τον οβολό τους στους χωρικούς (στον ίδιο και στη γυναίκα του).

Αναριγεί, παρόλο που δεν έχει κρύο, και για κάποιο λόγο πηγαίνει στο παράθυρο, κοιτάζοντας πέρα από την αντανάκλασή του στην κρύα νύχτα. Σηκώνει τα χέρια, τα δάχτυλα αγγίζουν το τζάμι, ακολουθεί τη βροχή καθώς πέφτει ασταμάτητη, χειμαρρώδης. Νιώθει τη ζεστή ανάσα του, τον ήχο της εκπνοής του απειλητικά ήρεμο. Νιώθει σαν να έχει σταματήσει ο χρόνος για ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου. Ένα κλάσμα σιωπής ενώ τα τζάμια τρέμουν. Η νεροποντή φαίνεται να κόβει, λες και ο καιρός εξαντλήθηκε, και γύρισε πίσω. Κι ύστερα μια δυνατή λάμψη κι ένας κρότος σκίζουν τον ουρανό πέρα ως πέρα.

Και τότε καταλαβαίνει.

Ο πάγος έρχεται αργά. Προσεκτικός, με σουβλερά δόντια. Χτυπάει το έδαφος σαν λόγχη. Του κόβεται η ανάσα του Μαξ καθώς πέφτει εδώ κι εκεί και διαλύει το σκοτάδι, σαν κρουστάλλινα θραύσματα. Πιέζει με τα δάχτυλά του το τζάμι σαν να θέλει να το διαπεράσει, να αγγίξει την κορυφή του γκρεμού που σαρώνει η ακτοφυλακή με τους φακούς της. Κλείνει τα μάτια του φευγαλέα, στο μυαλό του αστράφτει το πρόσωπο της κόρης του, συνειδητοποιεί πόσο απελπιστική είναι η κατάσταση. Αν αυτό το κοριτσάκι δε βρεθεί σύντομα, θα πεθάνει.

Θα παγιδευτεί κάτω από την παγωμένη βροχή, στην παγοθύελλα.

«Σου αρέσουν οι καραμελίτσες;» είπε η Λόρελ. «Έχω να σου δώσω αν θέλεις».

Η Ρόζι ένωσε το πάνω χείλος της να μυρμηγκιάζει. Δεν είπε όμως τίποτα. Περίμενε.

Το κοριτσάκι αναδύτηκε στη θέση του στο μπροστινό μέρος του αθόγου. Φορούσε μια κίτρινη μπλούζα με μια μαργαρίτα. Γαλάζιο σορτσάκι. Είχε ένα πιαστράκι στα μαλλιά, ροζ και αστραφτερό. Η Ρόζι άπλωσε το χέρι της να το αγγίξει. Ήταν πανέμορφο. Όπως και τα χρυσά μαλλιά του κοριτσιού.

Η Λόρελ και η Ρόζι. Τα Κορίτσια των Λουλουδιών. Έτσι τις βάφτισαν οι δημοσιογράφοι. Είπαν πως πήραν το μικρότερο παιδάκι για να παίξουν. Δεν ήθελαν να του κάνουν κακό. Η μία καταδικάστηκε για φόνο. Η άλλη συνέχισε τη ζωή της με άλλο όνομα. Τώρα, δεκαεννιά χρόνια μετά, ένα άλλο παιδί εξαφανίζεται. Και τα Κορίτσια των Λουλουδιών θα ξαναγίνουν πρωτοσέλιδο.

**Κανένας δεν ξέχασε ποτέ την ιστορία τους.
Τώρα δε θα μπορείτε να την ξεχάσετε ούτε εσείς.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21627

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ